

DEUGNIET

Ik ben vijfendertig jaar.
Als de hemel op mijn kop valt.

Ik kom erachter.
Dat mijn man vreemdgaat.

Een enorme schok.
Heel mijn wereld vergaat.

Ik loop de straat op.
En schreeuw de boel bij mekaar.
Tot hij mij binnenroept:
'Wat moeten de burens niet denken.'

Niet lang daarna blijkt.
Dat ik de enige ben. In heel de straat.
Die het niet wist.

Maar ik herpak mij. Er ligt nog een vakantie vast. Met mijn man.
Veertien dagen. Appartement aan zee.
En ik wil dat die doorgaat.
Voor de kinderen. Maar ook voor mijzelf.
En toen is mijn zus meegeweest.
In zijn plaats.

En in die twee weken. Aan dat zee'tje.
Hang ik echt de bon vivant uit.
Want ja. Ik ben terug vrij.

Ik denk:
'Wat hij kan, kan ik ook'.
En met die gedachte. Start de ommekeer.

Ik ben een heel andere vrouw sindsdien.

Vroeger was ik heel stil en braaf.

Maar sindsdien. Ben ik een deugniet.

